

Spiritualiteit van het gezin of het heilige in het dagelijkse leven.

Luik 1:

Als symbool staat hier een strijkplank. Ik hoop dat dit even krachtig is als het schilderij van het bed verleden week.

In de lezing luisterden we naar het roepingsverhaal van Mozes. Het moet je maar overkomen vanuit Het Hoge zo aangesproken worden. Dit is mij gelukkig nooit overkomen, dacht ik.

Ik heb het verhaal vele malen gelezen om het tot mij te laten spreken. Ik werd getroffen door het vuur dat brandde, dat niet verteerde en ook niet op de vlucht deed slaan maar deed beseffen dat er grond was onder onze voeten, heilige grond!

Het besef dat op de plaats waar we ook terecht kunnen komen een levensvervulling, een taak ligt te wachten. Dit las ik in het verhaal over Mozes en de brandende braamstruik.

Nu naar mijn verhaal.

Onze strijkplank en de strijk, onze dagelijkse arbeid: Soms interessant, boeiend, het kan gelukkig maken, ons laten ontplooiën. Maar evengoed kan ons werk banaal zijn, vermoeiend, onrustig maken ons gevangen zetten.

Het is goed om regelmatig voor onze braamstruik stil te staan of er nog wel vuur brandt!

Of we onze verlangens niet hebben laten doven, of zelf vakkundig geblust hebben.

Vuur om iemand te zijn, toekomst te hebben, een bestaan te vinden, een plaats om thuis te zijn en graag gezien te worden. Stilstaan bij ons verlangen om meer te zien en te horen in de dagdagelijkse realiteit. Ook om onze eigen cirkel open te breken. Diepe verlangens in mensen en wie heeft deze verlangens niet?

Een voorbeeld. Ik ben verschillende jaren betrokken geweest in een project van Teledienst om moeders met een gezin te leren omgaan met geld. Het waren kwetsbare gezinnen die moesten leven van een bestaansminimum. We deden dit door samen boodschappen te doen en samen te koken.

Hun wereld was mij totaal onbekend, totaal.

Toch zijn we op weg gegaan als tochtgenoten, langs de weg van het verlangen. Terwijl we groenten aan het snijden waren voor de soep konden we onze verlangens, ons vuur met elkaar delen. Vuur om iemand te zijn, toekomst te hebben, een bestaan te vinden, een plaats om thuis te zijn, graag gezien te worden. Het diepe hunkeren naar contact, naar verbonden zijn met mens en natuur moeten we koesteren en er niet bang voor zijn ook al is onze vierkante meter beperkt. Dat vuur in ons wordt herkend door anderen. Het werkt niet vervreemdend maar geeft grond onder de voeten, heilige grond.

Over dat aansteken van het vuur bij anderen wil ik nog iets vertellen.

Mijn grootmoeder woonde bij ons in op de boerderij waar ik geboren ben. Ze was zeer slecht te been en dus was haar "vierkante meter" was zeer beperkt, maar ze liet dit niet aan haar hart komen. Ze deed alle werk dat zittend kon gebeuren in het grote huishouden en in de tijd die ze overhad las ze in haar missaal. Als klein meisje was ik daardoor geboeid en zat

dikwijls op haar schoot te luisteren. Zo heeft ze mij leren lezen. Met engelengeduld en toewijding. Ik kon perfect lezen toen ik naar het eerste leerjaar ging en gaf daar de eerste dag een demonstratie van. Toen ben ik naar de laatste bank moeten verhuizen want dat was overmoed in plaats van deemoed. Maar wees gerust het vuur was niet gedoofd hoor. Ik wens jullie allen toe op zoek te gaan naar die brandende braamstruik. Anselm Grun zegt: Verlangen is liefde. In het verlangen klinkt de hoop door naar verandering hoe klein ook. Amen.

Luik 2:

Misschien vinden jullie het een beetje raar dat ik hier sta in deze cyclus: 'Spiritualiteit van het gezin?' Toch werd ik ertoe aangetrokken. Ik heb altijd al wat moeite gehad met sommige opdelingen vb. van geestelijken en leken, vooral als die onconstructief gebruikt worden. Bovendien is mijn vierkante meter, de heilige grond waarop ik sta, door niks buitengewoons getekend. Daarom mijn strijkplank en een kaarsje want achter die strijkplank beleef ik momenten die ik gebed durf noemen. Spiritualiteit ingebed in het leven met een knipoog naar vorige week. Ik lig niet wakker van grote projecten. Ik lig wel soms wakker van het feit dat ik er niet van wakker lig.

"Alles heeft zijn tijd" zegt prediker. Zou het dat zijn?

Ik verlang aanwezig te zijn bij de dingen, de mensen, bij het Leven, bij God. Dat op zich is al een zware taak.

Ik geniet van de kat die spint, de hond die kwispelt, de bloem in de vaas, lekkere geur in de keuken, een kraaiend kind. Genieten maakt dankbaar en dankbaarheid is lofzang.

Ik wil doen wat mensen doen: werken om den brode, poetsen, koken, boodschappen doen, wassen en dus ook strijken.

Ik wil mij inzetten voor het geluk van mijn huisgenoten, en dat betekent zorg dragen.

Zo weet ik mijn verbonden, en zo beleef ik het ook, met vele heilige vaders en moeders die dragen en zorgen, elke dag opnieuw en voor altijd. Ik voel mijn eigen inzet vaak verbleken als ik, meestal via mijn werk, oog in oog kom te staan met zoveel moedige en dappere toewijding van ja, gewone mensen.

Ik zoek naar religieus leven, eenvoudig en zonder status, religieus leven dat kaders doorbreekt. Dat blijkt niet zo eenvoudig te zijn als ik dacht. Maar ik probeer het, om solidair te kunnen zijn met mensen die leven in de anonimiteit.

Ik geloof in het hier en het nu en de kracht van het zijn.

Ik verheug mij ook op de gedrevenheid van hen die op de barricaden staan: de verkondigers en organisators, de profeten en de strijders, alweer een opdeling die onconstructief kan worden gebruikt. Hun vierkante meter is anders dan de mijne en het is een valkuil te denken dat die groter is. Het gaat om de kracht van de toewijding niet om de vorm. Het besef dat wij elkaar nodig hebben schept de verbondenheid waarnaar wij verlangen en vele vierkante meters samen vormen de draagkracht van een gemeenschap.

Ik wil er staan op mijn vierkante meter zoals ik nu ben en kan en ik hoop voor jullie hetzelfde. Ik geloof dat God op die manier geschiedenis met ons schrijft.